

Որ ժուտապասակ մարմար ճակատս ողորկեց
Իւ օծանեց մայրօրէն
Մագերբա լի՝ մըրրիկներու համբոյցով.
Կը դիտեմ մեն հոգիներ ճայ Հանճարին,
Որոնք իրենց զանկէն թատով ըզդղին
Ջամբոցին իմ շրթունքներու մանկական.
Կը դիտեմ գու պայթեմ ոտմերեն հրակոկոս,
Այդ հոգեպներն իմ սրբաւս,
Որոնք բոցերն արեւնս յաւիթի կ'ընէին.
Կը դիտեմ վարն նաև յետոս եղբայրներ
Նոյն արգանդի մէջ սընած,
Որոնք, ինծի հաւասար,
Մեր Մայրը կեանք լեռնաւ,
Ձր կամեցաւ իր սիրտը լայն և աստղերն՝
Իրմէ զանոնք մուկերս զուրս վիճելով. —
Գուցէ մեր Մայրն այդ լաւ զեանար՝ Թէ անոնց
Ու սաղմին մէջ կը լայնեան
Եղբայրակուս անգունդներ,
Իւ Քաջած իր աղիքներուն խորքին մէջ
Ապուռն համար ննջաբար
Կը դարանին սըղոսկումին ժառանգի:

Մենք պիտ' ըլլամ, յաւերժական պիտ' ըլլամ. —
Ձեռ տաքցնողն, ո՛վ Ալգեր,
Սեղ տաքցնող ճանճելի նոյն թափը չէ՛.
Միտերն հըսկայ պագերուն —
Արեւս շէջ մընացորդ —
Որ մը նըստգ միթէ եղաւ աշուար,
Կամ միթէ ան՝ մագեաններու մէջ այս օր
Գեւ չէ՛ սրբաբար, չէ՛ յուսար:
Մենք պիտ' ըլլամ, յաւերժական պիտ' ըլլամ. —
Ջարկիս ներքե կը բարբաէ զարկն համկու
Մըշցիի, վանցիի.
Մարմարեղէն բազմակներուս թափն ըմբոստ
Փայլակն աջիւս, կոյս հողոյս մոռնէն անվեհեր
Իւսեն Թէ ներսըս կ'ապրի
Արտ մը մատակ առիւծի,
Արտ լի պըզմէ սիրով, վրէժով քինայոյզ,
Որ կը խոտէ վարդերն հարի վառաշտ,
Եւ հանգրտի անկողնոյն մէջ կը տեսնայ
Մեկնարայր շրթունքներով Յոփութիւն
Որ կը խոզէ համբուսելով Կը հանջնայ,
Կը հանջնայ սիրան այդ՝ Թէ ճըզդ է ինք միշտ,
Ինչպէս Ապրիլն՝ յըզի ատոր զարուսով,
Ինչպէս մըրրիկն՝ ազատութեամբ հոլաթիւ.
Գիտէ որ մէջն հանճարէ լոյս է ծորած.
Բոց է, և է բոց ազգաւս. — ան զիտէ
Որ հուսաբով զաղափարին խարսխուած՝
Պիտի բանայ կայծակով զուրգ Գրախտին »: —

Գ. ՎԱՐՈՒԾԱՆ

Աշխատէ սրտիդ մէջ անհրապտ պահել այն երկ-
նային հրոյ բոցը՝ որ կը կողուի ԽԻՂՃ ՄՍՏԱՅ:

(Ուղիղիկով)

Երբ իրաւունքով կը յանդիմանես՝ օգտակար
Թշնամի կ'ըլլաս, այլ երբ ստույթեամբ կը գո-
վես, այն ատեն զնասակար բարեկամ կ'ըլլաս:
(Թաղէօ)

Քրիստոնէի տեսութիւնը մինչև՝ ՅԱՌՏԵՆԱԿԱ-
ՆՈՒԹԱՆ խորը կը թափանցէ. իրապաշտք՝ ՆԻՒ-
ԹԵՆ անդին չեն գիտեր անցնիլ:

Խառնակ և ամիոփ, տեղ տեղ, քովէ քով,
Թաղիկնակներու տատանումին ներթեւէն,
Շրթունքներն ժպտուն՝ բայց թրջլեած արցունքով
Ամենքն ալ հեռուն, հեռուն կը դիտեն.
Հեռուն՝ արեւին մարմնութեան կարմրորակ,
Ուր արհամարհոտ, լուս շողունաւ մ'երերուն,
Հորիզոնին վրայ, յստակ և բարակ,
Կը նըկարէ դեռ խաղերն իրեն կայմերուն:
Ալ քարափին վրայ չկան դէմքեր տիրաթով.
Մուկն ալ յամբօրէն կու գայ գաւելու
Այդ շողունաւին որ տնկաչկանդ, անվրդով,
Մէկ հորիզոնէն կ'անցնի միւսին՝ կոռեւելու:

Մինակ, սակայն ինքն իրմով փառաւոր,
Կը պատէ շուրերն ովկեանին որ կը փրփրայ,
Եւ խորիւս կը դիմէ նպատակին հեռաւոր,
Հոն ուր քոստած քարափի մը վրայ
Սիրելիներ կան որ կը սպասեն դեռ իրեն:
Մերթ Թանձր մերթ նրբին անտուշ Թել մը մուխի
Որ յամբ սպառում է իր ուժերէն,
Կը ձրգէ ետին և հետզհետէ կը մըխի
Ովկեանին խորերն, և կը կուռի աննկուն,
Նախանձախնդիր իրեն գոյութեան,
Տանելով իր հետ իւրեր, յոյսեր ամենուն՝
Որոնք կեանքին հետ կեանք մը կ'ապրի յաւիտեան:

Հայութեան կեանքն է այդ, որ խաղալիք
Սին խորհուրդներու բաղնիքներուն, կը սպասէ
Այդ շողունաւին որ պատռելով ծով, ալիք,
Կը դիմէ իրեն, և ինչպէս բազէ
Որ օղերուն մէջ կը կուռի հեռն հովերուն,
Ան ալ ովկեանին ալիքներուն կուշտին վրայ
Մահի դէմ կեանքի յոյսով երերուն,
Իր յոխորտանքով, մաքառումով կը փրփրայ:
Երբեմն յոգնասուն, երբեմն նոյն իսկ խոշտան-
[զուած,

Արհամարհելով տարբերն բռնաւոր,
Այդ վեհ շողունաւն, խեղի ոյժի սոսկ զանգուած,
Կը հասնի իրեն նպատակին հեռաւոր,

Հոն ուր քոստած քարափի մը վրան
Իրեն ըսպասող սիրելիներ կան:

Հ. ԱԼԱՍԻՆ

Գափիկ